

אי שש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש ה ניסן תשע"ג: הדלקת נרות: ירושלים 11: 5: תל-אביב: 26: 5: חיפה: 18: 5: מוצאי שבת: ירושלים: 24: 6: תל-אביב: 26: 6: חיפה: 26: 6: ר"ת: 7:04

פרשת ויקרא

ענוה

ענוה שלא מהעולם הזה...

עד היכן מגעת כוחה של מדת הענוה, ועד היכן מסוגל אדם להשתלם בה, במעשה הנורא שלפנינו: כל ימי חייו של הצדיק רבי יוסף זצ"ל (גאב"ד פוזנא וחזונו של הנודע ביהודה), היתה זוגתו הרבנית נוהגת להכנס שעה שהיו אצלו אנשים, והייתה מלעגה עליו ומבזה אותו בפניהם בכל דברי גנאי, באומרה כי בעלה אינו אלא אדם ריק ופוחז ואין בו כל מדה טובה... רבי יוסף היה שומע חרפתו ושותק. מעולם לא רגז ולא הקפיד.

תמהו אנשי פוזנא: על מה ולמה מבזה הרבנית את בעלה הצדיק, בשעה שאביה בעל ה"נודע ביהודה" מכבדו, מעריכו ומחבבו ביותר כפי שרואים בתשובות שהיה כותב אליו (ראה נודע ביהודה מהדו"ק חו"מ סי' כח).

בתחילה לא יכלו טובי העיר לראות ולסבול את העלבון של הרב שלהם, אך אט אט התרגלו והסתגלו לכך, אך הצטערו מאד על כך שהרבנית אינה יודעת להעריך כראוי ולכבד את בעלה הגאון הגדול.

הנה כאשר נפטר רבי יוסף בחודש אדר תקס"א נתגלתה התעלומה על מה ולמה השפילה הרבנית את כבודו של בעלה: בשעה ששכב רבי יוסף על הארץ וכולם בוכים על מותו, נכנסה הרבנית בבכי תמרורים ופתחה והכריזה בקול רם:

"רבי יוסף, רבי יוסף, תן הודאה בפני כל הנאספים כאן, שאתה הוא שהכרחת אותי ופקדת עלי לבזות אותך בפני הרבים כל ימי חייד! לא מרוע לב, חלילה, או מפני שלא ידעתי להעריך את גדלותך בתורה וביראה גרמתי לך את כל הבזיונות, אלא כך היה רצונך, שכן בטרם נשואינו התנית עמדי תנאי ברור ותקיף שאתייחס אליך בקלות ראש ובזלזול לפני רבים כדי שלא תפול ברשת הגאווה, כי עוד בבחרותך כולם העידו עליך שאתה צדיק גמור, ותמיד היית ירא וחרד שמא מדת הגאווה תאבד חלקך בעולם הבא, על כן, אנכי בעל כרחי ונגד רצוני, קיימתי מה שפקדת עלי, שהרי איזו היא אשה כשירה בנשים? זו העושה רצון בעלה! ומי כמוני יודעת עד כמה גדלה צדקותך וחסידותך"... אלו היו דברי הרבנית לפני מטתו של בעלה הרב.

ואז אירע דבר מדהים: כל הנאספים ראו בעיניהם כיצד הניע הנפטר, רבי יוסף, את ראשו לאות הסכמה והודה על אמינות דבריה... [ואגב, נלמד מכאן גם, עד היכן מגעת גדלותה של אשה כשירה וצדקנית, שיכלה לעמוד בכל זה...]

עפ"י הנודע ביהודה ומשנתו

מעלה לאדם שמקטין עצמו ונוהג בענוה עם זולתו!

נלמד מהפסוק: "ויקרא אל משה" (פרק לח-כא)

וכתב בעל הטורים: א' ד"וויקרא" זעירא, שמשה לא רצה לכתוב אלא "ויקר" כדרך שנאמר בבלעם, כאילו לא נראה לו השם אלא במקרה. ואמר לו הקב"ה לכתוב גם ב"אלף" וכתבה קטנה. והכלי יקר הביא מהילקוט: "אלף" דויקרא זעירא. "אלף" לשון לימוד כמו "ואאלפך חכמה" (איוב לג-לג) ורמז שאין הלימוד מתקיים אלא במי שמקטין עצמו.

אמרו חז"ל (תנחומא ויקרא-ג): משה ברח מן השררה ורדפה אחריו, לקיים מה שנאמר "ושפל רוח יחשוך כבוד" - זה משה שנאמר בו: (תהלים ח) "ותחסרהו מעט מאלוקים וכבוד והדר תעטרהו".

ושמעתי מאממו"ר הגרא"א זצ"ל (בעל "נזר אברהם") הארה נפלאה, שיש ללמוד מכאן לאיזו מדריגה נשגבה בעולם הזה יכול אדם להעפיל ולהגיע בענוותנותו:

כי הנה מצד אחד, המתבונן בחכמת הבריאה ובחסד הסובב אותה, הרי מכיר מכך את עוצם גדלותו ורוממותו של הבורא ית"ש עד לאין קץ ותכלית. ועד כמה קטן הוא האדם, זעיר ואפסי לעומת גדלות הבורא. וכלשון הרמב"ם (יסודי התורה פ"ב-ב): "וכשיחשב בדברים האלה, מיד הוא נרתע לאחוריו ויפחד ויודע שהוא בריה קטנה שפלה אפלה, עומדת בדעת קלה מועטה לפני תמים דעות".

ומאידיך, ראה זה פלא: ככל שהאדם חש את מיעוט ערכו, ומוסיף להקטין ולבטל עצמו יותר ויותר, ממש כעפרא דארעא, כן מגדלו השי"ת ומרוממו על כל המעשים ומשליטו על הבריאה, כולה, ממש כלשון הכתוב: "ותחסרהו מעט מאלוקים וכבוד והדר תעטרהו, תמשילהו במעשה ידיך כל שתה תחת רגליו".

שלא להכשל בגזל ממוזן חברו !

נלמד מהפסוק: "אדם כי יקריב מכס" (פרק א-ב)

וכתב רש"י: "אדם" למה נאמר? מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל. עכ"ל. ובפסוק להלן נאמר: "נפש כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו בפקדון" (פרק ה-כא). ולמדו מכאן חז"ל: אמר רבי לוי, קשה גזל הדיוט יותר מגזל גבוה שזה הקדים חטא למעילה וזה הקדים מעילה לחטא. ופירש הרשב"ם: גזל הדיוט הקדים בו חטא למעילה דכתיב: "נפש כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו"... דמיד בהתחלת הגזל קרי ליה חוטא, משעת כפירה, וגבי הקדש כתיב: "כי תמעול מעל וחטאה בשגגה" דאינו נקרא חוטא עד שנהנה. (בבא בתרא פח:).

כל דבר שבקדושה – רק ממוזן כשר

נשאלת השאלה: לשם מה יש צורך בדרשה מיוחדת מהפסוק "אדם כי יקריב מכס" שאין להקריב מן הגזול, והרי מקרא מפורש הוא שאין הקב"ה חפץ בקרבן גזול שנאמר (ישעיה סא-ח) "אני ה'... שונא גזל בעולה"?

נראה לתרץ, כי הפסוק "אדם כי יקריב" מלמדינו שמלבד מה שאסרה תורה להקריב קרבן ממוזן שגזל הוא עצמו, עליו להזהר שהממוזן ממנו הוא מקריב יהיה נקי וכשר מכל סרף איסור. ואף שהגיע לידו בהתר וביושר, אך אם הוא גזול ביד מי שנתנו לו או שנעברה בו עבירה אחרת כחלול שבת, עליו להמנע מלהקריב ממנו קרבן לה'.

את זאת לומדים מאדם הראשון. כשם שאדם הראשון הכל היה שלו ולא היה אדם זולתו, וממילא לא היה שייך שיהיה בידו ממוזן של איסור, כך צריך כל אדם להקפיד שהממוזן ממנו הוא מקריב לה' יהיה טהור ונקי מכל איסור. ולא רק קרבן, כפשוטו, אסור להקריב ממוזן שאינו כשר. אלא כל דבר שמשמש בו האדם לצורך עצמו ועל אחת כמה וכמה כשהוא לצורך גובה, כלימוד התורה וקיום המצוות, יש להקפיד על כשרות הממוזן...

טעם מענין ומקורי הביא הגאון **רבי משולם דוד הלוי סולובייצ'יק שליט"א** בשם הגר"א זצ"ל על מה שהיו התנאים והאמוראים לומדים תחת האילן, כמוזכר בגמרא. מדוע לא למדו בתוך הבית? אלא כיון שנבנה בידי אדם, יתכן פגם כל שהוא שמשפיע על הלימוד. לא כן כאשר הלימוד "תחת האילן" שכולו ישירות מהקב"ה, אפשר יותר להשיג "לאמיתתה של תורה"...

כסף ממוקור שאינו כשר משפיע לשלילה ע"י לימוד התורה

ואם כך, נעשה ק"ו בעצמנו: כל שכן כאשר הכסף המיועד להחזקת הלומדים הינו ממקורות שאינם כשרים, בוודאי שיש בכוחו להשפיע לשלילה על לימוד התורה

הוסיף על כך הגרמ"ד בשם זקינו הגאון **רבי חיים זצ"ל**, כי עפ"י המבואר בספרים שבכל דור נולד משיח, נמצא שגם הוא יהיה ילד שילך לחיידר כמו שאר הילדים, ומכיון שכך, צריך שיהיו החיידרים ראויים שמשפיע ילמד בהם... הוא שאמרו חז"ל (שבת קיט): "אל תגעו במשיח" - אלו תינוקות של בית רבן". וצ"ב מה ענין זה לזה? אלא להורות לנו שכדי שיוכל משיח ללמוד בחיידר, צריך להיות הכל עפ"י התורה, וצריך שישמרו את הלימוד בחיידרים על טהרת הקודש ללא שום נגיעה של דברים זרים ותמיכת ממוזן לא כשר. עכ"ד הגרמ"ד.

נוכל להביא ראיה ליסוד זה, ממה שמספרים חז"ל בגמרא (ב"מ פה:): על רבי חייה כיצד לימד תורה לתלמידים באופן שלא תשתכח תורה מישראל: הוא זרע פשתן וממנו קלע רשתות לצוד בהם צבאים. את בשרם האכיל ליתומים, ומהעורות שלהם התקין מגילות קלף וכתב עליהם חמשה חומשי תורה. והיה נכנס לעיר ומלמד בה חמשה תינוקות (חומש לכ"א), והיה שונה ששה סדרי משנה לששה תנוקות (סדר לכ"א).

ותמה המהרש"א: מדוע הוצרך רבי חייה ליטול על עצמו את כל הטרחה הרבה הזו, כלום לא יכל לקנות בהמה בשוק בשביל עורה? וביאר המהרש"א, משום שרצה רבי חייה שכל המלאכה מתחילתה ועד סופה תעשה רק לשם שמים ללא כל כוונות נוספות.

נמצאנו למדים, עד כמה חשוב שכל הכלים באמצעותן מלמדים תורה לילדי ישראל, יהיו זכים וטהורים מכל כוונת זרה ועל אחת כמה וכמה שלא יערב בהם משהו שאינו כשר.

נקי כפיים ובר לבב

כאשר הגאון **מטשיבין - רבי דב בעריש וויידנפלד זצ"ל** סחר בצעירותו באריגים, נסע פעם בענייני מסחר לעיר למברג. עוד קודם שנסע סיכם מראש עם סוחר מסויים שכאשר יבוא לעיר ישב בבית מדרש מסויים ובשעת הכושר שתזדמן, יפגשו ויעשו את העסקה. ואכן כך הוה. אותו סוחר היה מגיע מידי יום בשעה מסויימת, והיה סוחר עמו.

יום אחד נודע לגאון מטשיבין שחל שינוי בשער המטבע, והסוחר לא גילה לו זאת, וכתוצאה מכך נגרם לו הפסד ממוזן מהעסקה ונגרם לו צער רב. באותו יום הגיע הסוחר כדרכו לגבות כספו. התלבט הגאון מטשיבין האם לתת לו את הכסף שמא עפ"י דין לא מגיע לו. בסופו של דבר החליט לוותר לו מספק, אולם חשש שמא הוויתור לא יהיה בלב שלם, ואזי יכשיל את הסוחר בגזל.

ביקש הגאון מאותו סוחר שהות מסויימת הוא נכנס לחדר סמוך והסתובב הלך ושוב. דיבר עם עצמו באומרו: "האם אני מוחל לו?" "האם אינני מקפיד עליו?" וחזר על כך כמה וכמה פעמים, עד שהיה משוכנע שכבר עבד על עצמו שהוא מוחל לו בלב שלם. אר-אז יצא ונתן לו את הכסף.

שר התורה

זהירות לפנים משורת הדין

על זהירותו המופלגת של הצדיק **רבי רפאל לוי זצ"ל** בענייני ממונות מסופר המעשה הבא: לאחר שנתמנה רבי רפאל לרבה של שכונה בירושלים, היה שולח את בנו רבי דוד שליט"א, מידי חודש בחודשו עם מעטפה סגורה למוסרה לאדם מכובד מתושבי השכונה.

במשך שנים רבות לא ידע בנו מה טיבה של מעטפה זו. אולם לימים נתגלה לו סודה: לרבי רפאל נודע כי אותו אדם טוען - מחמת חשבונות שונים - שהוא היה צריך להתמנות לרבה של השכונה, ולא רבי רפאל. על כן החליט רבי רפאל בגודל חסידותו, להפריש סכום נכבד מהמשכורת שמקבל, לאדם זה, כדי להפיס את דעתו. וזאת אף בזמן שבאותן שנים חיו בדחוקות רבה ובצמצום גדול.

תפארת רפאל

הנכשל בגזל ח”ו, עליו להשיב את הגזילה!

נלמד מהפסוק: ”והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזילה אשר גזל” (פרק ה-כג)

ו**כתב הרמב”ם (פ”א מגזילה א-ב):** כל הגזול את חברו שוה פרוטה, עובר בלא תעשה שנאמר ”לא תגזול”. ואין לוקים על לאו זה שהרי הכתוב ניתקו לעשה שאם גזל חייב להחזיר שנאמר והשיב את הגזילה אשר גזל זו מצות עשה...

ספק מעניין הציע הגאון רבי אליעזר סגל לנדא זצ”ל (בספרו יד המלך): הגזול את חברו ובא אדם אחר והשיב לנגזל עבור הגזול, האם קיים הגזול בהשבה זו את המצוה המוטלת עליו ”והשיב את הגזילה” והאם תיקן בזה את הלאו ד”לא תגזול” או לא?

והנה זה פשוט שאם גוף החפץ הוחזר, בין מדעת הגזול ובין בעל כרחו, ודאי קיים הגזול מצות השבה וניצל בכך מהלאו של גזל, ואף שהגזול עומד וצווח דלא ניחא ליה, בכל זאת כיון שברור לנו שזכות היא לו לא משגיחים במחאתו.

אך הספק האמור הוא באופן שהחפץ הגזול נאבד או שנשתנה באופן שצריך לשלם דמים, ובא אחר ושלם בלא לזכותם לגזול, האם אומרים דמכיון שהגיעה שוויות החפץ לידו של הנגזל. ונמצא שלא הפסיד מאומה, נפטר בזה הגזול מחיוב השבה המוטל עליו, או דלמא מכיון שחיוב ההשבה מוטל על הגזול מרגע הגזילה, אזי כל עוד לא קיים בעצמו השבה זו, לא קיים עדיין מצות ”והשיב”, אף שמכל סיבה שהיא אין לנגזל שום הפסד בגזילתו, ומה שהלה נתן בעבורו זה כמתנה בעלמא ולא פטר את הגזול מחיובו.

אם נאמר כהצד האחרון שהתשלומים של הלה אינם פוטרים את הגזול מהיוב השבה, יתכן שצריך הנגזל להשיב את התשלום לזה שנתן לו על דעת להוציא את הגזול ידי חובתו, דמכיון שאין זה מועיל לו, נמצא שניתנו בטעות, ואז ודאי מחוייב הגזול לשלם תשלומין אחרים לנגזל לקיים חובת השבה המוטלת הליו. [וכן יש נפ”מ לצד זה, שאם אין זה השבת הגזילה אלא מתנה בעלמא, יש סיבה טובה לנגזל שלא לקבל מטעם ”שונא מתנות יחיה”].

וביאר היד המלך, שעיקרו של הספק תלוי בשאלה, מה היתה כוונת התורה במצות עשה ד”והשיב”, האם הקפדת התורה אינה אלא רק שלנגזל לא יהיה הפסד, לכן כאשר מקבל הנגזל את תשלומי הגזילה, אף מאדם אחר, יצא בזה הגזול ידי חובתו, שהרי הנגזל לא הפסיד מאומה, והוי כפורע חובו של חברו שלא מדעתו, כלום לא יפטר הלוה בזה. או נאמר לאידך גיסא, שהקפדת התורה היתה על הגזול שהוא מחוייב להוציא הגזילה מתחת ידו, ומצות עשה זו ד”והשיב” היא כשאר מצוות עשה המוטלים על האדם עצמו, וכל שלא עשאו לא יצא ידי חובתו, לפיכך אין השבת גזילה דומה לפורע חובו של חברו, אלא הגזול עצמו צריך לקיים חיובו.

גילגול בסוס... על חוב שלא נפרע

פעם התאכסן כ”ק האדמו”ר רבי מאיר מפרימישלאן זצ”ל בבית אחד מחסידיו. והנה תוך כדי שיחה עמו, ביקש הרבי שיראה לו את אורוות סוסיו.

הצביע הרבי על סוס מסויים שמצא חן בעיניו ובקשהו שיתנהו לו, ענה בעל הבית: יבחר נא הרבי סוס אחר, שכן סוס זה הוא המובחר מכולם. כל עיסוקי בהובלות סחורות ונסיעות נעשים עמו.

ביקש ממנו הרבי שיראה לו שטרי חוב שחייבים לו אנשים. עיין הרבי בהם, ומצא ביניהם שטר מסויים. ביקש הרבי מבעל הבית שיתן לו במתנה את שטר החוב. השיב לו בעל הבית: בעל שטר זה החייב לי כסף כבר נפטר מן העולם, ואין לי יותר ממי לגבות חובו, ולא יהא שום תועלת לרב משטר זה. בכל זאת ביקש מנו הרב את השטר והלה נתנו לרבי במתנה.

מיד נטל רבי מאיר את השטר וקרעו לגזרים. ברגע זה נשמע קולו של המשרת הצועק: הסוס המובחר נפל לפתע מת. נדהם בעל הבית והבין שיש דברים בגו. הפציר ברבי שיגלה לו פשר הדבר, נענה לו הרבי ואמר:

”**דע** לך שבעל השטר הלווה, מכירו הייתי מכבר, ומאחר שמת ולא פרע לך את החוב, נגזר עליו בבית דין של מעלה שעליו להתגלגל בסוס זה ולשרת אותו במרץ ובאמונה, תחת החוב שחייב לך. זאת הסיבה שנהנת במיוחד מסוס מוצלח זה. אני חפצתי לפדותו מידך, אולם מאחר ששרבת, בקשתך לתת לי את השטר במתנה גמורה. וכשהגיע השטר לידי וקרעתיו וויתרתי חובו, אזי נפטר המת מעונשיו ואין הסוס חייב יותר לעבוד בשבילך, לפיכך מת, והגיע עתה לתיקונו”...

בית ישראל

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- ☞ האם מותר לבזות אדם שאינו מקפיד על בזיונו?
- ☞ מדוע פחד הגר”ש קנייבסקי - הסטייפלער זצ”ל שאם יבקר בבלגיה יגרום הדבר לחילול ה’?
- ☞ לדעת הגר”ש אלישיב זצ”ל, האם יש למחות נגד מחללי שבת בפרהסיא?
- ☞ מה הגיב הגאון רבי מרדכי גיפטר זצ”ל לאדם אלים ומחוצף שאיים עליו שיסמיץ ויבזה אותו ברבים?
- ☞ כיצד גרם ילד קטן בן שלוש שנים לרבי משה פיינשטיין זצ”ל ללמוד יותר תורה?
- ☞ האם רשאית אשה ליתן צדקה ללא רשות בעלה?
- ☞ האם חייבים למחות ביד עוברי עבירה כאשר המחאה עלולה לגרום לנזק ממוני?
- ☞ היאך קרה שכלי זכוכית שבירים נפלו מהשולחן בביתו של הגר”ח מוולוז’ין זצ”ל ולא נשבר מהם אף אחד?
- ☞ לדעת רבינו יונה, איזו מדה טובה מבטיחה לאדם עושר, כבוד וחיים בעולם הזה?
- ☞ כיצד הצליח אדם שמצא נבלת אריה מת, להחזיר אותו לתחיה?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות

בספר החדש איש לרעהו-ויקרא (פרשת ויקרא עמודים ג-קכא)

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות. לפרטים: 02-5869073

המתנה האידיאלית להורים, למחנכים ולכל המשפחה

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

נותנים? מקבלים!!

ולקראת עזיבתם הושיט אחד מהם את ידו לבעל הבית ואמר: "ידוע הוא כי הנותן צדקה אינו מפסיד מאומה, סכום הנותן מוחזר לו מן השמים בשלימות" הוא הוסיף ופירט מקורות חז"ל לאשש את דבריו וסיים:

"מעטים הם האנשים המאמינים בכך, מעטים יותר הם אלה הרואים זאת כמו עיניהם. הרשה לי לברכך, כי תראה כמו עיניך כיצד מחזירים לך מן השמים את הסכום שתרמת!"

מטעמי נימוס חייד בעל הבית והשיב: "אינני מצפה לכך... אבל יהיה זה מעניין אם הדבר יבוא לידי ואראהו כמו עיני". הוא הוסיף והבטיח כי אם אמנם יהיה כך - יראה זאת כחובה לפרסם את הדבר ברבים.

* * *

מעטפה סגורה צמודה לתלוש המשכורת החודשי:

כן. מעטפה סגורה היתה צמודה לתלוש המשכורת החודשית שלו! במכתב שהיה מונח שם התבשר על סכום חד-פעמי שהופקד לחשבון הבנק שלו כהחזר מס.

כאשר הבחין בסכום כמעט והתעלף:

157.70 שקלים (במילים: מאה חמישים ושבע שקלים ועוד שבעים אגורות) - בדיוק (אבל בדיוק!) כמחירו של ספסל ב'לפלגות ראובן'!...

* * *

בהזדמנות סיפר זאת באוזני משתתפי סמינר לתודעה יהודית. קם אחד הנוכחים וסיפר את ה"מקבילה" האישית שלו לסיפור:

"לפני חצי שנה השתתפתי בסמינר - אך רק בשלושת הימים הראשונים שלו. וויתרתי על ההשתתפות בסוף השבוע - בעיקר מסיבה כספית. כך חסכתי את דמי ההשתתפות עבור אותם ימים. כל ניסיונות מארגני הסמינר לשכנע אותי שחזקה על הנותן לחם לכל בשר שימצא לי את סכום הכסף הנדרש, עלו בתוהו. נתקלו בהתנגדותי.

"עזבתי את הסמינר שהתקיים בנתניה, ויצאתי לתל אביב. בדרכי אירעה תקלה ברכב. התקשיתי לשלב הילוכים. לא נותר לי אלא להחנות את הרכב ולהמתין לחברת גריירה.

"כעבור מספר ימי תיקונים - שכללו החלפת ושיפוץ חלקים שונים במערכת המצמד ("קלאץ'") - התקשרו אלי מהמוסד שהרכב מוכן. החשבון שהוגש לי הסתכם בדיוק בסכום ש"חסכתי" מחמת ההיעדרות מימיו האחרונים של הסמינר.

"הפעם" - התחייב האיש באוזני כולם - "למדתי את הלך ואני נשאר עד היום האחרון של הסמינר!"...

מבנה ירושלמי יפהפה מסתתר מאחורי גדר, ברחוב דוד ילין בירושלים - לא הרחק מפינת הרחוב שמצטלבת עם סמטת הרב סולוביצ'יק (שמובילה מדוד-ילין בואכה שטיבלאך זכרון-משה).

"ישיבת לפלגות ראובן" רשום על הבנין, והיא הוקמה על שמו של הגאון הירושלמי הפלאי **רבי זליג ראובן בנגיס** זצ"ל (אגב; רבו של הגרי"ש אלישיב זצ"ל).

* * *

צלצול בדלת ביתי. שני אברכים נשואי פנים עומדים בפתח - במילים אלו נוהג המרצה והדרשן **רבי מאיר צבי גרוזמן** שליט"א, לפתוח בסיפורו האישי.

לאחר ששני אנשי-ירושלים התכבדו ב"סודה בלבד", סיפרו שהגיעו להתרים למען "קרן הבנין" של ישיבת לפלגות ראובן.

בעל הבית הבהיר להם, שככל הנראה נפלה כאן טעות, וכי מי ששלח אותם אליו והעריך אותו כאמיד ובעל ממון - שגה בהערכותיו.

פניהם הרציני.

הוא הוסיף כי השתתפות בהקמת הבנין משמעותה, לתרום סכום של רבבות וכלום - כך שאל - עומד לרשותו של שכיר, סכום כה גדול?

פניהם נפלו.

אך לא רק הם הצטערו. בעל הבית פכר ידיו בייאוש, ובלא מעט אכזבה, על שאינו יכול להימנות על קבוצת הנדיבים - והם הציעו שיתרום משהו סמלי "כדי לא לצאת מהבית בידים ריקות".

לשאלתו - שלפו "קטלוג" מודפס שכלל את מחיריהם של כל הפריטים הטכניים שישוּבצו בבנין, החל מברזים וכלה ברהיטי בית המדרש - והגישו אותו לעיונו.

הוא בחר לו ספסל.

* * *

157.70 שקלים (במילים: מאה חמישים ושבע שקלים ועוד שבעים אגורות) היה מחירו של ספסל (בערכים של פעם).

אף סכום זה היה די גדול כתרומה, אך כאן התערבה זוגתו הצדקת והציעה כי הם יתרמו זאת בשני תשלומים.

שני הצ'קים נרשמו כדת וכדין, נחתמו כהלכה ונמסרו לתעודתן.

שני האברכים בירכו אותם בכל הברכות האמורות בתורה,

מי שבאמתחתו סיפורים אישיים על מדות טובות שבין אדם לחברו, מוזמן בשמחה לזכות את הרבים ולשתף בהם את קוראנו הנכבדים לפי הכתובת: "מכון אהבת אמת" רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402